fotbal

DE CE NU UN SISTEM ROMÂNESC DE JOC ? (II)

Ştim cu toţii — mai mult sau mai puţin vag — în ce constă concepţia modernă a jocului. Ea se bazează, în special, pe mişcarea perpetuă a echipierilor în tot timpul celor 90 de minute ale unei partide, reclamînd schimburi cît mai uluitoare de mingi, dar şi de locuri între jucători, spre a putea ajunge la dislocarea dispozitivelor defensive, din ce în ce mai întărite, pe care cele mai multe formaţii le-au adoptat în ultimii ani.

Formula repetată, pînă la saţietate: joc colectiv, constructiv, dinamic, elastic, bărbătesc, aproape că s-ar goli de conţinut, dacă ea n-ar fi transpusă pe teren în acţiuni duse într-o maximă viteză şi orientate cît mai direct spre poarta adversă.

Dar, concepţia de joc, indicîndu-ne numai ideile directoare, orientative, ale fotbalului de astăzi, ar ajunge o simplă lozincă, dacă ea nu şi-ar converti principiile anunţate în norme de organizare a acţiunilor de atac şi de apărare, prin repartiţia judicioasă a sarcinilor pe posturi şi compartimente. Această organizare nu poate fi efectuată decît în cadrul unui sistem de joc care nu mai pune, acum, accentul pe statica aşezării, ci numai pe interacţiunea jucătorilor. În timp ce concepţia ne spunea ce trebuie să facă jucătorii, sistemul ne indică şi cum trebuie să acţioneze spre a atinge un summun de spectaculozitate şi de eficienţă.

Dacă pînă acum cîtva timp, latura spectaculară era complet neglijată în favoarea exclusivă a luptei pentru goluri, astăzi a început să se contureze, din ce în ce mai mult, tendinţa de a oferi tribunelor şi un spectacol cît mai elevat, care să atragă pe iubitorii fotbalului nu numai la stadion, dar şi în faţa „micului ecran".

Iată, aşadar, că un sistem românesc are datoria să abordeze într-o egală măsură, ambele laturi ale jocului modern: spectaculozitatea şi eficienţa, deci să nu încerce a se cantona în formula nefastă a „apărării cu orice preţ", care aglomerează în faţa porţii proprii întreaga echipă.

Datorită multiplelor însuşiri pe care jucătorii noştri le posedă, ei pot realiza, practic, pe teren, dictonul: „toată echipa atacă, toată echipa se apără", numai prin marea lor mobilitate, prin startul fulgerător pe care-l pot lua în orice clipă şi care-i poate transforma instantaneu din apărători în atacanţi şi din atacanţi în apărători — aşa cum cere fotbalul modern — prin acea mare elasticitate a jocului, în funcţie exclusiv de fază.

„Românii sînt ca şi noi italienii — îmi spunea mult regretatul Vittorio Pozzo — capabili să îndeplinească sarcinile plurivalente pe care le reclamă fotbalul modern. Numai să vrea şi să se pregătească în acest sens. Fundaşii voştri pot fi în cîteva clipe de la poarta pe care au apărat-o, la poarta în care vor şuta extrem de periculos. Iar atacanţii, dacă ar cunoaşte mai bine regulile pressing-ului, ar deveni cei mai buni „luptători de guerrillă", nelăsînd niciodată pe apărătorii adverşi să acţioneze în voie. În acelaşi timp, fundaşii voştri ar trebui să-şi dezvolte mai bine „atacul la om", în care, iartă-mă, sînt mult deficitari". Cuvintele acestui profund cunoscător al fotbalului de pe întregul glob şi mare preţuitor al soccerului românesc, pe care el îl vedea, cu îndeplinirea anumitor condiţii, ridicat pe treptele afirmării europene, ne-au dat un mai puternic impuls spre a lucra forjarea acelui sistem românesc, ieşit din înseşi calităţile native ale poporului nostru.

Un asemenea sistem trebuie să se bazeze, în special, pe jocul dus în spirit ofensiv, pe ritmul irezistibil, transformat într-un factor tactic de prim ordin şi care nu poate fi concretizat decît prin sincronizarea acţiunilor întregii echipe, prin sudura compartimentelor, prin jocul de anticipaţie, prin accelerarea vitezei pe măsura apropierii de poarta adversă.

OPINII

Sistemul românesc, inspirîndu-se din toate legile de bază ale fotbalului modern, acordă o egală importanţă jocului cu mingea, ca şi celui fără minge, capabil să aducă o contribuţie majoră atacului. Dar nu înţelege să neglijeze nici securitatea apărării, prin recomandarea jocului cu acoperire (în scară) şi aplicînd, într-o primă fază, chiar „apărarea în linie" şi jocul la ofsaid.

Cunoaşterea procedeelor demarcării şi ale marcării trebuie să constituie cheia sistemului românesc care ţine să fundamenteze pe o tehnică „nec plus ultra", cea mai subtilă gîndire tactică.

Dar, întrucît nici un sistem nu poate ţîşni complet înarmat ca zeiţa Palas-Athena din capul unui Jupiter al fotbalului, trasarea lui a fost confruntată, mulţi ani de-a rîndul, cu realităţile jocului şi cu specificul jucătorilor noştri, fie la vechea formaţie C.C.A. şi la noua echipă Steaua (al căror consilier tehnic am fost între anii 1955—58 şi 1966—67), cît şi la Centrul de pregătire „23 August", unde am coordonat antrenamentul juniorilor, realizînd, deci, mult doritul experiment practic, absolut necesar elaborării unui sistem propriu.

Esenţial este că prin sistemul românesc de joc se evită încorsetarea fotbaliştilor în anumite scheme, trasate în prealabil şi din care ei n-ar avea voie să evadeze. Dimpotrivă, am urmărit să formăm adevăratul tip al jucătorului-personalitate, care avînd un larg orizont tactic, să găsească singur soluţiile cele mai potrivite oricărei surprize ivite în timpul disputei. Nu de roboţi lipsiţi de iniţiativă şi, deci, dereglaţi în faţa unei acţiuni intempestive, avem nevoie, ci — aşa cum este specificul jucătorilor noştri — numai de oameni înzestraţi cu o mare intuiţie a situaţiilor şi cu reflexe uimitoare, spre a da o ripostă promptă oricăror modificări aduse de adversar planului iniţial de luptă.

Dar, cea mai puternică armă a românilor este, după cum au recunoscut şi marii specialişti străini — elanul. Acesta, îmbinat cu o neprecupeţită dăruire în joc, face, ca reprezentativele naţionale, ca şi echipele cluburilor noastre să fie, uneori de nerecunoscut, prin evoluţia lor de un dinamism nestăvilit, prin omniprezenţa jucătorilor, care materializează nu numai preceptul „a fi mereu peste adversar", dar şi marile cerinţe de acoperire a întregului teren, de trecere fulgerătoare din atac în apărare şi invers, ca şi de „dublare" a fundaşilor, singurul mijloc ce mai anulează deficienţele întrevăzute în acţiunea de tackle (atacul de deposedare) de care suferă apărătorii noştri.

Cu acordarea importanţei cuvenite jocului la mijlocul terenului, cu extirparea din rădăcină a driblingului prelungit şi a paselor laterale, echipele noastre pot realiza un stil propriu de joc adoptînd pasa de preferinţă prin deviere, „transversalele" care schimbă direcţia atacului, pasele la întîlnire, menite să creeze panică în „careul" advers, ca şi „pasa înapoi", gata să deschidă unghiuri cît mai favorabile pentru şutul necruţător la poartă.

Ţinînd seama şi de principiile care trebuie să prezideze la construirea unei echipe spre a-i conferi un echilibru valoric cît mai perfect, practicînd pendularea corectă între apărarea în zonă şi cea „om la om", făcînd ca „mingea să circule mai mult decît omul", prestînd un inspirat joc de anticipaţie şi realizînd, cu maximă viteză, trecerea din atac în apărare şi invers, jucătorii noştri au posibilitatea să-şi pună în valoare, la nivelul cel mai ridicat, toate însuşirile lor native, dezvoltate şi cizelate, bineînţeles printr-o intensă şi serioasă pregătire pe care n-o poate asigura decît o metodică elaborată tot în spirit românesc.

ing. Virgil ECONOMU

AGENDA PREGĂTIRILOR

OPTIMISM LA A.S.A. SIBIU

Formaţia sibiană, care a condus timp de 7 etape în seria a VI-a a diviziei C, dar a capotat la ultimele meciuri ale turului, este hotărîtă să revină în fruntea clasamentului. În acest scop, toţi cei 18 jucători se antrenează asiduu, efectuînd săptămînal 12—14 ore de pregătire în aer liber, la care se adaugă şi lecţiile teoretice. Antrenorul **Ioan Moraru** are la dispoziţie, pentru retur, următorii jucători: **Chiroiu** (portar), **Năstăsescu, Scheau, Goran, Alexandrescu, Baicu, Crăciun** (fundaşi), **Pavel, Kollo, Danielescu** (mijlocaşi), **Panait, Jiga, Alexandru, Tamaş, Manea, Desagă, Selenşean** şi **Toader** (înaintaşi). Din lot a fost scos jucătorul Căluş, pentru indisciplină. După cum ne spunea antrenorul Moraru, echipa ar mai avea nevoie de un portar şi două vîrfuri de atac.

C.S.M. A JUCAT ÎN FAMILIE

Divizionara B, C.S.M. Sibiu, a susţinut recent primul meci al anului, jucînd cu echipa de juniori, cu care a terminat la egalitate, 5—5. Sibienii vor avea duminică o nouă partidă de verificare, de data aceasta în compania unei echipe de divizia C, Metalul Copşa Mică.

I. IONESCU, coresp. principal

TEXTILA BUHUŞI FĂRĂ ANTRENOR

Deşi au trecut mai bine de trei luni de la plecarea antrenorului T. Căpăţînă, conducerea asociaţiei Textila Buhuşi nu a angajat un conducător tehnic pentru echipa de fotbal. Pregătirile pentru retur continuă să fie conduse de inimosul instructor voluntar Ion Bunaţiu, cel care a antrenat echipa şi în ultimele etape ale turului. Oricît de entuziast ar fi instructorul Bunaţiu, singur însă nu poate face faţă multiplelor probleme pe care le ridică pregătirea echipei.

I. VIERU, coresp.

Jucătorii de la C.F.R. Paşcani (divizia B, seria I) la o lecţie de antrenament în staţiunea Buşteni, unde petrec cîteva zile în cadrul pregătirilor pentru retur

Foto: I. POPESCU — coresp.

NECAZURI LA ARIEŞUL CÎMPIA TURZII

Orice echipă divizionară începe pregătirile cu o riguroasă vizită medicală a jucătorilor ei. La Arieşul Cîmpia Turzii însă nu s-a întîmplat aşa. Fotbaliştii nu s-au putut deplasa la o policlinică din Cluj, ci au ieşit direct pe terenul de antrenament. Motivul? Asociaţia nu dispune de un mijloc de transport cu care să-şi ducă jucătorii la vizita medicală şi nu are nici fonduri suficiente... De altfel, la ora actuală această echipă nu are antrenor salariat şi este pregătită, în mod voluntar, de instructorul N. Szasz, care însă nu va sta aici decît pînă la reluarea campionatului, fiind antrenor secund la echipa Industria sîrmei. Vechiul antrenor, Gh. Hanga, a fost rugat să se retragă deoarece asociaţia nu are fonduri din care să-l plătească. Păcat de această echipă care are o comportare mulţumitoare în campionat (locul 8 în seria a VI-a, după încheierea turului) şi a evoluat foarte bine în ediţia 1968—1969 a „Cupei României", calificîndu-se pentru etapa următoare a competiţiei, cînd intră în joc şi divizionarele A.

B. DONCIU, coresp.

MECIURI AMICALE

STEAGUL ROŞU — FARUL 7—2 (4—1)

Pe stadionul Tineretului din Braşov, divizionara B Steagul roşu a susţinut, ieri, un nou joc de verificare, de data aceasta în compania Farului Constanţa.

Urmărit de peste 1 000 de spectatori, meciul a fost controlat de la un capăt la altul de braşoveni, aflaţi într-o excelentă dispoziţie de joc. Scor: 7—2 (4—1)!

Györfi (2), Florescu (3), Gane, Ardeleanu şi Stan au marcat pentru Steagul roşu; Tufan şi Iancu pentru Farul.

C. GRUIA
corespondent principal

POIANA CÎMPINA — C.F.R. PAŞCANI 1—0 (1—0)

La Cîmpina, într-un meci de pregătire, echipa locală Poiana a întîlnit, zilele trecute, pe C.F.R. Paşcani. La capătul celor 90 de minute de joc, gazdele au învins cu 1—0, prin punctul marcat de Baboie, în min. 35, dintr-o lovitură liberă de la 30 de metri.

R. STROIE
corespondent

BULETINUL TRANSFERĂRILOR

La serviciul de transferări al F. R. Fotbal au fost înregistrate în ultimele zile următoarele cereri:

DIVIZIA A: Marcel FOCA (de la Gloria Bîrlad), Ştefan COTORMANI (Politehnica Timişoara) şi Ştefan MARINESCU (A.S.A. Sibiu) — toţi pentru Jiul; Romulus PETRESCU (C.F.R. Cluj) şi Mihail HUSZTI (Olimpia Oradea) pentru Crişul; Florian CONSTANTIN (Tehnometal Bucureşti) pentru Rapid; Hristos METCAS (U.T.A.), Petre MIHĂILESCU („U" Craiova) şi Constantin MATACHE (Progresul) — toţi pentru Vagonul.

DIVIZIA B: Gheorghe MANTA (Flacăra Moreni) pentru Oţelul Galaţi; Constantin MANCIU şi Ion ZAMFIR (ambii de la Farul) pentru Portul Constanţa şi Paul NICOARĂ (Victoria Roman) pentru Ceahlăul P. Neamţ.

Reamintim că perioada de transfer se încheie azi, la ora 21.

POPAS STATISTIC

Pe marginea remarcabilului rezultat, 1—1, obţinut de echipa de fotbal a României, în faţa puternicei reprezentative a Angliei, pe terenul acesteia, cunoscutul statistician Fr. Moises, din Rupea, ne-a pus la dispoziţie o serie de date interesante privitoare la jocurile susţinute de unsprezecele Angliei, pe teren propriu.

★

După terminarea celui de-al doilea război mondial, mai bine zis din 1946 cînd şi-a reluat activitatea competiţională, întreruptă timp de şapte ani, echipa naţională a Angliei a susţinut 87 de meciuri pe teren propriu. Bilanţul „at home" este excelent.

87 58 20 9 252—111 78,1% din care:

Cu ţările de pe insulele britanice:

Scoţia (1947-67)	11	4	3	4	30—22	50 %
Irlanda de Nord (1947—1967)	11	8	2	1	36—14	81,8
Ţara Galilor (1946—1967)	11	10	1	0	37—12	95,4
Irlanda (49-57)	2	1	0	1	5—3	50

Cu ţări neeuropene:

Argentina (51-66)	2	2	0	0	3—1	100
Brazilia (56-63)	2	1	1	0	5—3	75
Uruguay (64-66)	2	1	1	0	2—1	75
Mexic (61-66)	2	2	0	0	10—0	100

Cu selecţionate F.I.F.A. (53—63)
2 1 1 0 6—5 75

Cu ţări europene:

Olanda (1946)	1	1	0	0	8—2	100
Franţa (47-66)	4	3	1	0	11—2	87,5
Suedia (47-68)	3	2	0	1	9—6	66,6
Elveţia (48-62)	2	2	0	0	9—1	100
Italia (49-59)	2	1	1	0	4—2	75
Iugoslavia (50-66)	4	2	2	0	10—5	75
Austria (51-65)	3	1	1	1	7—6	50
Portugalia (51-66)	4	4	0	0	11—4	100
Belgia (52-64)	2	1	1	0	7—2	75
Ungaria (53-65)	2	1	0	1	4—6	50
R.F.G. (54-66)	3	3	0	0	8—3	100
Danemarca (56)	1	1	0	0	5—2	100
Spania (55-68)	4	4	0	0	11—3	100
U.R.S.S. (58-67)	2	1	1	0	7—2	75
Luxemburg (61)	1	1	0	0	4—1	100
Polonia (66)	1	0	1	0	1—1	50
Cehoslovacia (1966)	1	0	1	0	0—0	50
Bulgaria (68)	1	0	1	0	1—1	50
România (69)	1	0	1	0	1—1	50
TOTAL	87	58	20	9	252—111	

Din cercetarea tabelului de mai sus şi a rezultatelor care îi stau la bază, se desprind următoarele:

— Dintre ţările britanice, doar Scoţia a fost adversară egală Angliei, de fapt în tot decursul istoriei întîlnirilor dintre cele două ţări. Galezii n-au obţinut nici o victorie, irlandezii — cei nordici şi sudici — cîte una.

— Sud-americanilor nu le-a mers pînă acum niciodată pe terenurile engleze.

— Dintre cele 23 de ţări din afara insulelor britanice, care au vizitat Albionul după anul 1946, doar trei au ieşit victorioase, fiecare cîte o singură dată (aceasta în întreaga istorie a fotbalului englez, datînd din 1863). Ungaria în 1953 (cu 6—3) Suedia în 1959 (3—2) şi Austria în 1965 (tot cu 3—2).

— 12 echipe au reuşit cîte un meci egal la englezi acasă, iar Portugalia chiar două (1950: 2—2 apoi în 1960 3—3). Notăm, în ordine, cronologică echipele care au realizat această performanţă:

1951: Franţa 2—2; Austria 2—2
1953: Selecţionata F.I.F.A. 4—4
1959: Italia 2—2
1963: Brazilia 1—1
1964: Belgia 2—2
1966: Polonia 1—1; Uruguay 0—0; Cehoslovacia 0—0
1967: U.R.S.S. 2—2
1968: Bulgaria 1—1
1969: România 1—1

Iată şi cîteva dintre scorurile cele mai categorice obţinute de englezi pe terenul lor propriu: Olanda 8—2 (1946), Elveţia 6—0 (1948), Irlanda de Nord 9—2 (1949), Belgia 5—0 (1952), Scoţia 7—2, U.R.S.S. 5—0 (1958), Scoţia 9—3 (1961), Mexic 8—0 (1961), Irlanda de Nord 8—3 (1963).

Fr. MOISES

DUMINICĂ, CUPLAJ PE STADIONUL GIULEŞTI!

Duminică dimineaţa, stadionul Giuleşti găzduieşte primul cuplaj fotbalistic.

În deschidere, de la ora 9,30, formaţia de tineret-rezerve a Rapidului primeşte replica divizionarei C, S.N. Olteniţa.

În al doilea joc al cuplajului, Rapid evoluează în compania echipei Progresul Brăila (divizia C).

U.R.S.S. ŞI JAPONIA AU DOMINAT TURNEUL FEMININ DE VOLEI

● CAMPIOANELE OLIMPICE ÎN MARE PROGRES ● O ECHIPĂ CU OBIECTIVE VIITOARE: JAPONIA ● MEDIOCRITATE ÎN PLUTONUL DOI ● CÎTEVA CONCLUZII GENERALE ● ECHIPA ROMÂNIEI NU TREBUIA SĂ LIPSEASCĂ DE LA STARTUL TURNEULUI MASCULIN

MEXICO 68 — COMENTARII OLIMPICE

Turneul feminin, privit mai ales prin prisma valorii echipelor şi apoi prin aceea a rezultatelor, a separat participantele — spre deosebire de băieţi, la care s-a remarcat tendinţa nivelării — în două categorii. Prima cuprinde echipele U.R.S.S. şi Japoniei care au dominat autoritar competiţia, iar cea de a doua restul formaţiilor, asupra cărora Polonia a vădit o oarecare superioritate.

JOCUL DIRECT A REPARTIZAT AURUL ŞI ARGINTUL

Dacă în aspectele sale indirecte duelul dintre echipele U.R.S.S. şi Japoniei s-a desfăşurat în favoarea jucătoarelor nipone, care nu lăsaseră pe parcurs nici un set adversarelor, partida directă, din ultima zi, a consfinţit victoria clară şi meritată a sovieticelor. Care au fost atu-urile învingătoarelor? O parte a specialiştilor apreciază că, atît la băieţi cît şi la fete, echipele sovietice au abordat meciurile decisive deplin consolidate fizic şi psihic, în timp ce adversarele lor şi-au zdruncinat acest echilibru. În ceea ce priveşte turneul feminin, credem că observaţia nu este întrutotul fundamentată. Şi vom încerca să argumentăm, folosindu-ne de părerile lui **Louis Poitout**, director tehnic naţional al federaţiei franceze, prezent la Mexico. Acesta, după ce arată că actualele campioane olimpice au dobîndit pe drept medaliile de aur ca urmare a unei excelente comportări de ansamblu, explică factorii care au determinat victoria, punînd faţă în faţă cele două echipe. Ambele folosesc două ridicătoare-coordonatoare abile şi 4 atacante înalte. Media taliei este însă mai mare cu 3 cm la formaţia sovietică (1,78 faţă de 1,75). Aşa se explică faptul că, în meciul dintre ele, atacul sovieticelor pur şi simplu s-a jucat cu blocajul advers, depăşindu-l prin lovituri puternice. De asemenea, învingătoarele au beneficiat de forţa puţin comună a trăgătoarelor, foarte eficace la pasele înalte, departe de fileu.

În apărare, ele au arătat un evident progres, începînd cu blocajul şi terminînd cu jocul din linia a doua. Succesul a fost asigurat şi ca urmare a totalei lor angajări fizice.

FRUCTUL ÎNCĂ NECOPT

Echipa prezentată de Japonia în actuala ediţie a J.O. a uimit pe specialişti datorită jocului spectaculos, fineţei şi vitezei execuţiilor, tehnicii ireproşabile a tuturor jucătoarelor. Stilul lor este foarte apropiat de acela al băieţilor, cîştigători ai medaliilor de argint. Toţi cei care au văzut şi celebrul sextet învingător în două ediţii ale campionatelor mondiale şi la Olimpiada de la Tokio au situat însă actuala reprezentantă niponă mult sub nivelul celei dintîi. Vorbind despre voleibaliştii japonezi, **Paul Zdenek** remarca: **„Mi-au plăcut cel mai mult. Dacă acţionează în linişte, le merge jocul şi reuşesc combinaţii de maeştri. Este un deliciu să-i vezi. M-au decepţionat oarecum jucătoarele firmei HITACHI, care încă n-au egalat celebra echipă prezentată pînă în 1964 de firma NICHIBO. Nu dispun de disciplina şi organizarea învingătoarelor de la ediţia precedentă a J.O."**

Cititorii noştri îşi amintesc, desigur, că aceeaşi remarcă o făceam şi noi cu prilejul turneului efectuat de voleibalistele de la Hitachi (selecţionata olimpică a Japoniei pentru această ediţie) în ţara noastră. Ele au urmat drumul strălucitelor lor înaintaşe, dar n-au ajuns la măiestria şi la capacitatea fizică şi psihică a acestora.

De altfel, evoluţia preolimpică şi rezultatele înregistrate atunci în faţa unor echipe europene (U.R.S.S., R.D.G., Cehoslovacia şi Polonia) au lăsat impresia că japonezele nu vor fi invincibile. Echipa va fi un fruct de cea mai bună calitate, a cărui maturizare — probabil — nu a fost aşteptată de tehnicienii japonezi în toamna trecută. De fapt, ascensiunea echipei de aur, Nichibo, s-a asemănat cu cea a actualelor deţinătoare ale argintului. Dublele campioane mondiale şi cîştigătoare ale medaliilor de aur la Tokio, şi-au început drumul în arena mondială tot printr-un loc 2 la C.M. din Brazilia. Aşa cum adaugă comentatorii, va fi însă greu ca Japonia să mai piardă următoarele competiţii internaţionale.

O SINGURĂ EVOLUŢIE SUB AŞTEPTĂRI: CEHOSLOVACIA

Dintre celelalte competitoare, net inferioare primelor două, polonezele s-au detaşat oarecum. Spunem aşa, deoarece cîştigătoarele medaliilor de bronz au învins greu echipele Mexicului şi Coreei (cu 3—2). Ba chiar erau pe punctul de a pierde partida cu coreencele.

O mare decepţie a constituit echipa Cehoslovaciei care plecase la Mexico cu obiectivul de a cuceri medalia de bronz, dar s-a trezit pe locul 6, în urma unor formaţii necreditate: Peru şi Coreea de Sud.

Revista pragheză de specialitate, „Volei şi baschet" explică locul necorespunzător ocupat de echipa Cehoslovaciei prin lipsa de concentrare în partidele cheie (în primul rînd cu Polonia) şi prin şederea îndelungată în Mexic, înainte de turneu, ceea ce a împietat asupra randamentului sportivelor, mult mai susceptibile la condiţiile altitudinii decît băieţii.

În acest turneu, în care rezultatele au fost în genere normale, exceptînd pe cele ale Cehoslovaciei, cel mai frumos salt l-a înregistrat formaţia peruviană (locul 4).

PRIVIND AMBELE TURNEE...

Spuneam în comentariul anterior, că pregătirea echipelor participante la J.O. din Mexic a fost în general bună, evidenţiind tendinţa de regrupare valorică a primelor 6—7 echipe masculine recunoscute pe plan mondial (în care am inclus, bineînţeles, şi reprezentativa română, absentă la această ediţie, deşi cu dreptul cîştigat, absenţă la care ne vom referi mai jos), precum şi o pregnantă diferenţiere la fete. Cum se explică totuşi situarea turneului olimpic de la Ciudad de Mexico sub nivelul ultimelor competiţii internaţionale?

Fără a mai vorbi de influenţa exhaustivă a altitudinii, al cărei efect a determinat o instabilitate accentuată în evoluţia multor echipe, vom sublinia în primul rînd procesul quasi general de întinerire a formaţiilor. Din vechile gărzi (exceptînd formaţia masculină a R.D.G.) n-au mai fost păstraţi decît 2—3 jucători, în medie, în fiecare lot reprezentativ. Şi s-a văzut că această operaţie nu s-a făcut lent, continuu, ci brusc, ceea ce a dus, în genere, la o încetinire a ritmului progresiv.

De asemenea, unii specialişti consideră că turneul masculin a fost prea dur din cauza lungimii lui (numai 2 zile de odihnă). De aceea, ei propun ca la München, în 1972, să se împartă cele 10 echipe în 2 serii, din care să se califice primele două pentru semifinale.

O altă sugestie interesantă se referă la limitarea timpului de joc: partidele să se joace în 3 seturi a cîte 30 de minute (inclusiv timpii morţi şi întreruperile). Aceasta pentru a evita meciurile cu durată de 2—3 ore, destul de numeroase şi obositoare la turneul olimpic din Mexic.

O MARE ABSENŢĂ: ROMÂNIA

Echipa noastră masculină îşi cîştigase dreptul de participare la Jocurile Olimpice din Mexic ca urmare a ocupării locului 3 la „mondialele" din Cehoslovacia, în 1966. Dar, spre uimirea opiniei publice, în ajunul Olimpiadei s-a anunţat forfait-ul reprezentativei române. Hotărîrea a fost dictată de evoluţia necorespunzătoare a voleibaliştilor noştri la campionatele europene de la Istanbul (1967), de insuficienta lor pregătire ulterioară reflectată de rezultatele obţinute în turneele preolimpice din R.D.G. şi Polonia. La sugestia antrenorilor lotului, s-a considerat că, participînd la J.O. şi clasîndu-se pe un loc de periferie, voleiul românesc şi-ar fi ştirbit din prestigiul său. Credem însă că şi l-a ştirbit tocmai prin neparticipare. (Acest lucru a fost arătat de ziarul nostru în comentariile dinainte de Olimpiadă). Şi, la urma urmei, după nivelul la care s-a desfăşurat turneul olimpic, echipa română avea — după cum mulţi specialişti prezenţi în Mexic au considerat — şanse mai mari decît se aprecia. Iar unii dintre cei care au fost împotriva participării susţin astăzi că ea avea şanse chiar şi la locul I (!). De fapt, şi înaintea C.M., încheiat prin cucerirea locului doi, au existat destule voci pesimiste. Şi, totuşi...

Forfait-ul României — o veritabilă surpriză în lumea voleibalistică — impune acum condiţii deosebit de dificile pentru formaţia noastră în ceea ce priveşte calificarea la Olimpiada din 1972: ocuparea unuia din cele două locuri la C.M. din Bulgaria (1970) care pot asigura paşaportul pentru München. Dar, nu trebuie uitat faptul că şi ţara organizatoare ţinteşte un loc şi terenul propriu îi sporeşte şansele. Apoi, pentru celălalt loc, sînt atîtea pretendente valoroase (Cehoslovacia, R.D.G., Iugoslavia, Ungaria, etc.). Echipa noastră mai are încă o şansă la campionatele europene din Italia (1971). Dar şi aici există mari dificultăţi, fiind vorba numai de un loc (şi, iarăşi, cîte pretendente !) care asigură calificarea...

Acum... faptele sînt consumate şi prelungirea comentariilor în legătură cu ce n-a fost, dar putea să fie, nu-şi mai are rostul.

Experienţa căpătată — din păcate, în urma unor greşeli destul de grave — va fi, credem, o lecţie serioasă (ultima, să sperăm !) pentru a învăţa că nu numai rezultatele nefavorabile, ci mai ales abandonarea luptei constituie o semnificaţie a slăbiciunii. Federaţia are datoria să facă totul pentru a restabili prestigiul zdruncinat al voleiului nostru, să-l ridice pe poziţiile fruntaşe ocupate cu ani în urmă.

Aurelian BREBEANU

FOTBAL 03

● *După ce a stat mai mult pe tuşă la F.C. Argeş, Cornel Pavlovici, obţinînd cuvenita dezlegare din partea clubului piteştean, a cerut transferul la Petrolul, club la care şi-a exprimat dorinţa să joace încă de acum 2—3 ani. Dat fiind însă faptul că în actualul campionat Pavlovici a jucat sub culorile clubului piteştean, asupra transferării lui urmează să hotărască Biroul federal.*

Pavlovici pare hotărît, oricum, să facă un „come-beack" în fotbalul nostru, unde, în urmă cu cîţiva ani, a ocupat o poziţie fruntaşă, fiind selecţionat şi în echipa naţională. Să nu rămînă, însă, totul o simplă afirmaţie...

● *Marţi, 4 februarie, la sediul Federaţiei române de fotbal va avea loc tragerea la sorţi a „16"-imilor „Cupei României", în care intră în joc şi echipele de divizie A. De altfel, acesta este momentul cînd competiţia intră, cu adevărat, în atenţia iubitorilor de fotbal, gata să înregistreze marile surprize pe care le oferă, la fiecare ediţie, confruntările dintre formaţiile fruntaşe şi cele din categoriile inferioare.*

Să vedem ce vor hotărî sorţii, ce meciuri vom vedea la 5 martie, cînd este fixată disputarea acestei etape de cupă. Orice nemulţumiri în legătură cu partidele ce vor ieşi la sorţi vor trebui adresate... actriţelor Vasilica Tastaman-Jenei şi Stela Popescu, care au fost invitate să oficieze acest ceremonial.

● *Toată lumea a văzut filmul meciului Anglia—România de pe Wembley? S-ar spune că da, ţinînd seama de interesul stîrnit de această partidă în rîndurile amatorilor de fotbal de la noi. Cunoaştem, însă, şi unele excepţii. Este vorba de pasionaţii soccerului din Cîmpina, care au învîrtit degeaba butonul televizorului. În ziua aceea, I.R.C. Cîmpina a oprit... curentul, argumentînd, după cum ne scrie cititorul Gicu Lazăr, din Cornu de Jos, că duminica este „zi de odihnă, nu de căscat ochii la televizor, la emisiuni sportive".*

În încheiere, cititorul nostru, vorbind în numele unui grup de „microbişti" cîmpineni, solicită retransmiterea acestui film.

Retransmitem cererea Televiziunii.

LOTO — PRONOSPORT

MARI CÎŞTIGĂTORI LOTO-PRONOSPORT

De la începutul anului 1969 şi pînă azi au fost înregistraţi următorii mari cîştigători:

200.000 lei: **Păduraru Dumitru**, com. Berceni, jud. Prahova (la Loto);
173.554 lei: **Osman Osman** — Brăila — (la Pronoexpres);
142.804 lei: **Grosu Zaharia** — Constanţa — (la Loto);
130.701 lei: **Moldor Ioan** — Timişoara — (la Loto);
91.837 lei: **Ciolac Dimitrie** — Braşov — (la Pronosport);
86.777 lei: **Mihai Teodoru** — Galaţi — (la Pronoexpres);
79.515 lei: **Ciobanu Mircea** — oraşul Gh. Gheorghiu-Dej — (la Pronosport);
77.226 lei: **Sabău Pavel** — Baia Mare — (la Pronosport).

Au mai fost atribuite 77 autoturisme, excursii în U.R.S.S. — Asia Centrală, în R. P. Bulgaria — Nisipurile de aur, precum şi numeroase premii în bani.

TRAGERILE DE AZI

● Tragerea Loto de azi va fi televizată în direct din Studioul televiziunii, la ora 18.

● Tragerea la sorţi a excursiilor atribuite la tragerea excepţională Loto din 21 ianuarie 1969 va avea loc tot azi, începînd de la ora 19,30, în sala Clubului Finanţe Bănci, din Capitală, str. Doamnei nr. 2.

● La 5 februarie 1969 are loc un nou concurs special Pronoexpres după formula tehnică „5 din 45". SE ATRIBUIE: autoturisme în număr nelimitat, 20 autoturisme prin tragere la sorţi şi 50 excursii la Istanbul. Se mai atribuie numeroase premii în bani.

MARŢI, 4 FEBRUARIE 1969, ESTE ULTIMA ZI PENTRU PROCURAREA BILETELOR.